

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/346/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312214385
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1312214385.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, Pribinova 25, Bratislava, zast. Dr. Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36 864 421, so sídlom v Bratislave Grösslingova 4, v mene ktorej koná advokát a konateľ doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., proti odporcovi: Slovenská republika v zastúpení Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné nám. č. 13, Bratislava, o náhradu škody podľa zák. č. 514/2013 Z.z. a o náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 31. marca 2015 č.k. 7C 168/2012-335 a uzneseniu zo dňa 1. júna 2015 č.k. 7C 168/2012-375, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdzuje.

Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 1. júna 2015 č.k. 7C 168/2012-375 potvrdzuje.

Odporcovi nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrhy navrhovateľa vedené pôvodne pod sp. zn. 7C 168/2012, 7C 170/2012, 7C 172/2012, 7C 173/2012, 7C 174/2012, a spojené na spoločné konanie pod sp. zn. 7C 168/2012, ktorými sa domáhal vydania medzitýmneho rozsudku podľa § 152 ods. 2, veta druhá O.s.p., ktorým by súd určil, že odporca je zodpovedný za vznik škody navrhovateľovi, vzniknutej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava III, pretože tento nerozhodol o jeho návrhoch na zmenu súdneho exekútora v exekučných konaniach, v návrhoch vyšpecifikovaných, vedených pre pohľadávky navrhovateľa, vzniknuté nesplnením záväzkov vyplývajúcich zo zmlúv o úveroch jednotlivými dlžníkmi (povinnými) F. A., nar. XX.X.XXXX (zmluva o úvere č. 4130037), keď po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci č. EX 435/2003, následne predložil návrh na vykonanie exekúcie Okresnému súdu Bratislava III, požiadal o udelenie poverenia, ktoré bolo vydané a registrované pod č. 5103 025046. Z obavy o právny a faktický osud pohľadávky spísal 18.11.2010 (došlé na súd 23.11.2010 návrh na zmenu exekútora, exekučný súd však zostal nečinný, o okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do porušenia jeho práv a o spôsobenej škode sa dozvedel po doručení uznesenia o zmene exekútora zo dňa 24.6.2011. Mal za to, že došlo k porušeniu zákona prekročením doby zákonom stanovenej na vydanie takéhoto rozhodnutia exekučným súdom, t.j. 30-dňovej lehoty od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora (§ 44 ods. 7 EP platného od 1.9.2005 a § 44 ods. 8 EP platného od 1.12.2006), a že nič nebránilo tomu, aby nedošlo k priesťahom a rozhodnutie bolo vydané včas. V dôsledku uvedeného sa domáhal vydania medzitýmneho rozsudku, že odporca je zodpovedný za škodu, vzniknutú mu, ktorú vyčíslil sumou 175 € titulom majetkovej škody a sumou 387,24 € titulom nemajetkovej ujmy.

Vo veci povinného O. F., nar. X.X.XXXX (zmluva o úvere č. 1180360), keď po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci č. EX 270/2003, bolo vydané poverenie na vykonanie exekúcie - registrované pod č. 5103 026959, spísal dňa 5.10.2010 (došlé na súd 06.10.2010) návrh na zmenu exekútora, exekučný súd však zostal opäť nečinný, obdržal uznesenie o zmene exekútora zo dňa 15.3.2011, zdôvodnil ako nečinnosť súdu, nedodržanie zákonnej 30-dňovej lehoty, prieťahy, v dôsledku čoho sa domáhal opätovne vydania medzitémneho rozsudku, uloženia povinnosti odporcovi uhradiť škodu 175 € a sumu 276,60 € titulom nemajetkovej ujmy, čo odôvodnil tým, že exekučný súd bol nečinný viac ako 161 dní.

Vo veci povinnej S. R., nar. XX.X.XXXX (zmluva o úvere č. 6100049), po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci č. EX 1575/2002 (z dôvodu zmeny súdneho exekútora exekučný spis - registrované pod č. 5103 024324), spísal 28.10.2009 (došlé na súd 02.11.2009 - vid' ex. spis) návrh na zmenu exekútora, exekučný súd bol nečinný, o postupe súdu sa dozvedel až po obdržaní uznesenia o zmene exekútora zo dňa 21.6.2010. Opätovne zdôvodnil nečinnosť súdu, nedodržanie zákonnej 30-dňovej lehoty, prieťahy, v dôsledku čoho sa domáhal vydania medzitémneho rozsudku uloženia povinnosti odporcovi uhradiť mu škodu 175 €, vyšpecifikovanú totožne ako zhora, a sumu 387,24 € titulom nemajetkovej ujmy. s odôvodnením, že exekučný súd bol nečinný viac ako 236 dní.

Vo veci povinného G. Ď., nar. XX.X.XXXX (zmluva o úvere č. 6050198) po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci č. EX 1633/2005 (z dôvodu zmeny súdneho exekútora exekučný spis teraz evidovaný pod č. EX 3908/2011), bolo vydané poverenie na vykonanie exekúcie - registrované pod č. 5103 035616, spísal 28.10.2009 (došlé na súd 2.11.2009), návrh na zmenu exekútora, exekučný súd bol nečinný, o postupe súdu sa dozvedel až po obdržaní uznesenia o zmene exekútora zo dňa 2.8.2010, poukázal na nedodržanie zákonnej 30-dňovej lehoty, prieťahy, v dôsledku čoho sa domáhal vydania medzitémneho rozsudku, uloženia povinnosti odporcovi uhradiť škodu 175 €, a sumu 497,88 € titulom nemajetkovej ujmy odôvodnenej tým, že exekučný súd bol nečinný viac ako 278 dní.

Vo veci povinného R. F., narodený XX.XX.XXXX (zmluva o úvere č. 4170041) po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci č. EX 1960/2003 (z dôvodu zmeny súdneho exekútora exekučný spis je teraz evidovaný pod č. EX 4442/2010), bolo vydané poverenie na vykonanie exekúcie - registrované pod č. 5103 027481, spísal dňa 18.11.2010 (došlé na súd dňa 23.11.2010), návrh na zmenu exekútora, o postupe súdu sa dozvedel až po obdržaní uznesenia o zmene exekútora zo dňa 2.6.2011 v návrhu poukázal na nedodržanie zákonnej 30-dňovej lehoty, prieťahy, domáhal sa vydania medzitémneho rozsudku, uloženia povinnosti odporcovi uhradiť škodu 175 € a sumy 331,92 € titulom nemajetkovej ujmy odôvodnenej tým, že exekučný súd bol nečinný viac ako 200 dní.

Odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Uznesením zo dňa 17.07.2013 č.k. 7C 168/2012-30 spojil súd prvého stupňa súdne konania vedené pod sp. zn. 7C 168/2012, 7C 170/2012, 7C 172/2012, 7C 173/2012, 7C 174/2012, na spoločné konanie, vedené pod č.k. 7C 168/2012 s poukazom na § 112 ods. 1 O.s.p., uznesenie nadobudlo právoplatnosť 24.07.2013. Nariadil na deň 20.9.2013 pojednávanie vo veci, ktoré bolo odročené, nakoľko navrhovateľ podaním doručeným súdu dňa 19.9.2013 navrhol zrušiť nariadené pojednávanie a v zmysle § 109 ods. 1 písm. b/, ods. 2 písm. c/ O.s.p. prerušiť konanie vedené pod sp. zn. 7C 168/2012 do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorú navrhovateľ podľa článku 127 Ústavy Slovenskej republiky podal na Ústavný súd Slovenskej republiky, a predmetom ktorej je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, pričom dôsledkom rozhodnutia o tejto ústavnej sťažnosti bude zrušenie rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednávaniu veci.

Súd prvého stupňa uznesením zo dňa 7.7.2014, č.k. 7C 168/2012-276 návrh navrhovateľa na prerušenie konania vedeného pod sp. zn. 7C 168/2012 do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti podanej navrhovateľom vo veci porušenia jeho práva na zákonného sudcu a nestranný súd zamietol s odôvodnením, že nie je potrebné čakať do ukončenia konania o sťažnosti navrhovateľa vedeného pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, nakoľko o vznesenej námietke

zaujatosti zákonného sudcu, namietanej navrhovateľom v samotnom návrhu na začatie konania vo všetkých veciach, ktoré sa pôvodne pred tunajším súdom viedli pod sp. zn. 7C 168/2012, 7C 170/2012, 7C 172/2012, 7C 173/2012 a 7C 174/2012 bolo právoplatne rozhodnuté Krajským súdom v Bratislave ako nadriadeným orgánom, a to postupom podľa § 16 ods. 1 O.s.p. tak, že sudcovia Okresného súdu Bratislava III, vrátane vec prejednávajúcej sudkyne, neboli z konania vylúčení. Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd uznesením zo dňa 07.01.2015, č.k. 8Co/611/2014-302 napadnuté uznesenie potvrdil. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 06.03.2015 v spojitosti s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 07.01.2015, č. k. 8Co/611/2014-302.

Súd prvého stupňa nariadil ďalšie pojednávanie vo veci na deň 31.03.2015, na ktoré sa nedostavili účastníci konania a ani právny zástupca navrhovateľa, predvolanie na pojednávanie mali riadne a včas vykázané, svoju neúčasť na pojednávaní právny zástupca navrhovateľa ospravedlnil e-mailovým podaním zo dňa 26.03.2015, v ktorom právny zástupca navrhovateľa zároveň opätovne navrhol konanie prerušiť podľa § 109 ods. 1 písm. b/, ods. 2 písm. c/ O.s.p. z dôvodu objektívneho porušenia zásady neustrannosti súdu a sudcu, a to až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorú podal navrhovateľ na Ústavný súd Slovenskej republiky. Súčasne navrhovateľ v predmetnom podaní navrhol konanie prerušiť aj z dôvodu konania, ktoré má byť vedené pred Súdny dvorom Európskej únie o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla predložiť Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky Súdnemu dvoru Európskej únie v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010, a to až do právoplatného rozhodnutia Súdneho dvora o týchto prejudiciálnych otázkach. Predmetné e-mailové podanie však nebolo navrhovateľom v stanovenej lehote do 3 dní od doručenia na súd písomne doplnené v zmysle § 42 ods. 1 O.s.p., preto na podanie ďalej neprihliadal. Odporca svoju neúčasť na pojednávaní neospravedlnil, pojednávanie z dôležitého dôvodu nežiadal odročiť. Postupom podľa § 101 ods. 2 O.s.p. pojednával v neprítomnosti účastníkov konania i právneho zástupcu navrhovateľa.

Vykonal dokazovanie oboznámením sa s jednotlivými podaniami, výpisom z Obchodného registra navrhovateľa, obsahom pripojených exekučných spisov, jednotlivými judikátmi a právnickou literatúrou, o ktorej sa zmienili sporové strany v písomných prejavoch, ako aj ostatným spisovým materiálom. Z výpisu Obchodného registra mal za preukázané, že navrhovateľ vznikol ako obchodná spoločnosť dňa 14.03.2001, predmetom jeho činnosti okrem iného je i poskytovanie úverov z vlastných zdrojov. Z obsahu pripojeného exekučného spisu sp. zn. 36Er 210/2003 zistil, že pod touto spisovou značkou na Okresnom súde Bratislava III sa vedie exekučné konanie vo veci oprávneného Pohotovosť, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom v Bratislave, Pribinova 25 (predtým Račianska 42/A) proti povinnému: F. A., nar. XX.XX.XXXX, pre vymoženie pohľadávky vo výške 10.010 Sk (332,27 €) s príslušenstvom. Návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora bol tunajšiemu súdu doručený dňa 23.11.2010, súd uznesením zo dňa 24.06.2011, č.k. 36Er 210/2003-11 návrhu na zmenu exekútora vyhovel. Predmetné uznesenie doposiaľ nenadobudlo právoplatnosť, nakoľko sa zatiaľ nepodarilo doručiť uznesenie povinnému. Z exekučného spisu sp. zn. 34Er 932/2003 zistil, že pod touto spisovou značkou na Okresnom súde Bratislava III sa viedlo exekučné konanie vo veci oprávneného Pohotovosť, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom v Bratislave, Pribinova 25 proti povinnému: O. F., nar. XX.XX.XXXX, pre vymoženie pohľadávky vo výške 11.520 Sk (382,39 €) s príslušenstvom. Návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora bol súdu doručený dňa 06.10.2010, súd uznesením zo dňa 15.03.2011 č.k. 34Er 932/2003-15 návrhu na zmenu exekútora vyhovel. Proti predmetnému rozhodnutiu podal oprávnený v časti výroku týkajúceho sa priznaných trov exekúcie pre súdneho exekútora O. S. Y. odvolanie, ktoré bolo doručené na súd dňa 14.04.2011. Z exekučného spisu sp. zn. 36Er 3162/2002 zistil, že pod touto spisovou značkou na Okresnom súde Bratislava III sa viedlo exekučné konanie vo veci oprávneného Pohotovosť, s.r.o., IČO: 35807598, so sídlom v Bratislave, Pribinova 25 proti povinnému: S. R., nar. XX.XX.XXXX, pre vymoženie pohľadávky vo výške 10.010 Sk (332,27 €) s príslušenstvom. Návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora bol súdu doručený dňa 02.11.2009, súd uznesením zo dňa 21.06.2010, č.k. 36Er 3162/2002-9 vyhovel návrhu na zmenu exekútora, uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 03.08.2010. Z exekučného spisu sp. zn. 35Er 1016/2005 zistil, že pod touto spisovou značkou sa na Okresnom súde Bratislava III viedlo exekučné konanie vo veci oprávneného Pohotovosť, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, proti povinnému: G. Ď.X., nar. XX.XX.XXXX, pre vymoženie pohľadávky vo výške 18.590 Sk (617,07 €) s príslušenstvom. Návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora bol súdu doručený dňa 02.11.2009, súd uznesením zo dňa 02.08.2010, č.k. 35Er 1016/05-14 návrhu na zmenu exekútora vyhovel, uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 29.10.2010. Z exekučného spisu sp. zn. 36Er 1319/2003 zistil, že pod touto spisovou značkou na Okresnom súde

Bratislava III sa viedlo exekučné konanie vo veci oprávneného Pohotovosť, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, proti povinnému: R. F., nar. XX.XX.XXXX, pre vymożenie pohľadávky vo výške 10.560 Sk (350,53 €) s príslušenstvom. Návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora bol súdu doručený dňa 23.11.2010, súd uznesením zo dňa 06.06.2011 č.k. 36Er 1319/2003-14 návrhu na zmenu exekútora vyhovel, uznesenie nadobudlo právoplatnosť 29.07.2011. Lustráciou v registri exekučných vecí - Er zistil, že počet nevybavených exekučných vecí na Okresnom súde Bratislava III k 31.12.2009 predstavoval 43 855 vecí, k 31.12.2010 spolu 47 436 vecí a k 31.12.2011 spolu 52 014 vecí. Lustráciou v registri Spr. tunajšieho súdu I bolo zistené, že v exekučných veciach zhora uvedených v rokoch 2010 až 2012 nebola podaná žiadna sťažnosť na prieťahy v konaní.

Konštatoval, že navrhovateľ za účelom určenia výšky majetkovej škody, ktorej náhrady sa domáhal jednotlivými návrhmi podanými na tunajšom súde, predložil súdu znalecký posudok č. 1/2014, zo dňa 17.01.2014 vypracovaný znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, z ktorého zistil, že predmetom znaleckého posudku bolo posúdenie činnosti a ich ekonomickej náročnosti spojených s vymáhaním pohľadávok navrhovateľa ako aj činností, ktoré boli uskutočňované v súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučných okresných súdov Slovenskej republiky, keď tieto neskoro rozhodli, resp. nerozhodli o žiadosti o nevydaní poverenia na vykonanie exekúcie, neskoro rozhodli, resp. nerozhodli o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie a neskoro rozhodli, resp. nerozhodli o žiadosti o zmenu exekútora. Po posúdení tohto znaleckého posudku dospel k záveru, že v danom prípade sa jedná len o všeobecný znalecký posudok bez bližšej špecifikácie konania, pričom znalci sa pri vyčíslení presnej majetkovej škody spôsobenej navrhovateľovi v súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučných okresných súdov Slovenskej republiky zaoberali len priemernými výškami údajnej škody na súdoch v rámci celej Slovenskej republiky bez bližšej špecifikácie ku konkrétnym konaniam. Nakoľko znalecký posudok nebol vypracovaný na danú prejednávajúcu vec, pričom navyše ani nevytvára o skutočnej výške škody, ktorá mala údajne navrhovateľovi v predmetných exekučných konaniach vzniknúť, na znalecký posudok neprihliadal.

Po právnej stránke vychádzal z ustanovení § 3 ods. 1, písm. d/, § 9 ods. 1, 2, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1, 2, § 19 ods. 1 veta prvá, ods. 2 a 3, zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 442 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka. Konštatoval, že zodpovednosť za vznik škody, spôsobenej pri výkone verejnej moci je objektívna a preukázanie troch objektívnych predpokladov vzniku takejto zodpovednosti spočíva na poškodenom, v danom prípade sa jedná o navrhovateľa.

Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že vo všetkých návrhoch, spojených do tohto konania navrhovateľ nepreukázal ani len základ sporu - zodpovednosť odporcu za vznik škody. Z chronológie obsahu jednotlivých exekučných spisov k čiastočne oneskorenému vyhovaniu návrhom na zmenu exekútora došlo prevažne v dôsledku oneskoreného postúpenia exekučného spisu, teda nie z viny konajúceho súdu, nie je preto na mieste zodpovednosť, ktorú pretraktuje vo svojich návrhoch sám oprávnený - Pohotovosť s.r.o., navyše s nesprávnym vyšpecifikovaním dní omeškania. Stotožnil sa s vyjadrením odporcu, že v danom konaní súd nie je oprávnený skúmať tzv. prieťahy v konaní. Podľa judikatúry i samotnej Ústavy SR je zrejmé, že „zbytočné prieťahy“ je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na v zákone ustanovené lehoty na vykonanie toho - ktorého úkonu sudcu alebo iného štátneho orgánu. Porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy nemožno vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách. Poukázal aj na samotnú nečinnosť navrhovateľa, ktorý nevyužil žiadne zákonné prostriedky na to, aby zabránil tzv. škode, ku vzniku ktorej podľa jeho tvrdenia, avšak ničím v konaní nepreukázaného, malo dôjsť (absencia dôkazného bremena). Považoval všetky tvrdenia navrhovateľa ohľadne rizika, atď. za účelové z jeho strany a nebral tieto vôbec do úvahy, mal za to, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno ani vzniku škody ako takej, jej celkovej výšky, ani príčinnej súvislosti, teda navrhovateľ nenaplnil zákonné atribúty, spojené so vznikom zodpovednosti za škodu v zmysle hmotného práva. Navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal vznik škody, ním vyšpecifikované sumy, ktoré mal použiť v súvislosti so správou pohľadávky, výkonov zamestnancov, informačného systému, administratívy, urgencye a pod., ničím nepreukázal, išlo len o všeobecné, ničím nepodložené tvrdenia. Súd sa tak isto nezaoberal ani námietkou premlčania zo strany odporcu, danou paušálne vo všetkých vyjadreniach v obdobných sporoch, nakoľko konkrétne tohto prípadu sa netýka.

Z vykonaného dokazovania a na základe uvedených ustanovení zákona mal za to, že uplatňovaný nárok navrhovateľa titulom nesprávneho úradného postupu nemá oporu v zákone. Ako vyplýva z uvedenej dôvodovej správy k tomuto zákonu, navrhovateľ podľa neho nespĺnil základné atribúty predpokladané zákonodarcom pre uplatnenie si náhrady škody v zmysle tohto zákona, preto súd návrh v celosti zamietol, a to aj v časti náhrady nemajetkovej ujmy.

O náhrade trov konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. s poukazom na úspech odporcu v konaní, nakoľko však tomuto žiadne trovy konania nevznikli, ich náhradu mu nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie navrhovateľ, ktorý žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie dôvodiac tým, že v konaní došlo k odňatiu mu možnosti konať pred súdom, vo veci rozhodoval vylúčený sudca, súd prvého stupňa nesprávne právne vec posúdil, neúplne zistil skutkový stav veci, keď nevykonal navrhnuté dôkazy, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, a doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doposiaľ neboli uplatnené. Vytýkal súdu prvého stupňa, že prejednal vec v neprítomnosti účastníkov podľa § 101 ods. 2 O.s.p., pričom v návrhu poukázal na to, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie veci, je potrebné z konania vylúčiť. Mal za to, že okolnosť, že krajský súd nezvážil v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, podľa neho nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Považoval pritom názor krajského súdu vo veci nestrannosti za v rozpore s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva a poukázal na to, že podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd. Mal za to, že konečné rozhodnutie vo veci neprichádzalo do úvahy ani z dôvodu, že súd prvého stupňa v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie a proti tomuto rozhodnutiu podáva odvolanie. Vydanie meritórneho rozhodnutia pred právoplatným rozhodnutím o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, považoval za porušenie jeho práva na súdnu ochranu a odňatie mu možnosti konať pred súdom. Mal za to, že súd prvého stupňa sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu a bez oboznámenia sa s obsahom ním predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O.s.p. vo veci meritórne rozhodol. Namietal, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd prvého stupňa pri svojom rozhodovaní vychádzal a uviedol aj v odôvodnení rozhodnutia, nemal možnosť vyjadriť sa tiež k dôkazom, na ktorých založil svoje rozhodnutie. Bol toho názoru, že tak došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Uviedol tiež, že súd prvého stupňa sa dopustil aj viacerých omylov, keď konštatoval, ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení uvedené časové úseky tomu nenasvedčujú. Vytýkal súdu prvého stupňa, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Mal za to, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania a bolo porušené jeho právo na kontradiktórny súdny proces. Keďže vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu, nemal z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný pôvod listín, ktorými súd prvého stupňa vykonal dokazovanie a či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Uviedol, že ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k jeho návrhu, mal súd prvého stupňa v zmysle § 114 ods. 3 O.s.p. rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie. Vytýkal súdu prvého stupňa, že odignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode vzniknutej z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje a v tejto časti považoval rozhodnutie za nepreskúmateľné, pre nedostatok dôvodov. Nesúhlasil s tvrdením, že výdavky na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). Uviedol, že v konaní hodlal prostredníctvom vykonaného dokazovania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil a súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom a nepoučil ho podľa § 120 ods. 4 O.s.p. Rozhodnutie súdu prvého stupňa považoval za vnútorne rozporné, keď napriek tomu, že zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil aj svoje rozhodnutie o nepriznaní mu majetkovej ujmy.

Odporca odvolací návrh nepodal.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa zistil správne skutkový stav veci, vyvodil z neho správny právny záver a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvého stupňa neporušil ani právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvého stupňa ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku a konštatuje ich správnosť (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

V sporovom konaní, o ktoré ide aj v posudzovanej veci, platí dispozičná a prejednacía zásada. Prejednacía zásada spočíva v tom, že tvrdenie skutočností a navrhovanie dôkazov, ktoré ju preukazujú, je zásadne vecou účastníkov konania. Úprava vychádza z toho, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch a ukladá im označiť dôkazy k preukázaniu tvrdenia. Účastník má teda povinnosť tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p.) a povinnosť dôkazu (§ 120 ods. 1 O.s.p.). K splneniu tejto povinnosti je zaviazaný každý účastník konania. Pokiaľ navrhovateľ s poukazom na ust. § 101 ods. 2 O.s.p. namietal, že súd prvého stupňa nepostupoval správne, keď vykonal pojednávanie bez prítomnosti navrhovateľa resp. jeho právneho zástupcu, odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa postupoval správne a v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p., keď na tento postup boli splnené podmienky. Predmetné ustanovenie predpokladá pre prejednanie veci v neprítomnosti účastníka skutočnosť, že sa účastník nedostaví na pojednávanie, a ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie. Odvolací súd zo spisu zistil, že súd prvého stupňa vo veci stanovil termín pojednávania na deň 31. marca 2015, na ktoré bolo predvolanie spolu o procesných právach, vrátane ust. § 120 ods. 4 O.s.p. doručené právnomu zástupcovi navrhovateľa dňa 19.3.2015 a odporcovi dňa 18.3.2015, na ktoré sa účastníci nedostavili. Navrhovateľ doručil dňa 26.3.2015 súdu prvého stupňa emailovým podaním návrh na zrušenie nariadeného pojednávania na deň 20.11.2014 spolu s návrhom na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o jeho ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom bolo rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a na nestranný súd a žiadal o zrušenie pojednávania spolu s návrhom na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o jeho ústavnej sťažnosti, Odporca svoju neúčast' na pojednávani ospravedlnil a o odročenie pojednávania nežiadal. Odvolací súd dospel k záveru, že navrhovateľ nepožiadal o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Z jeho návrhu na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu porušenia nestrannosti súdu a sudcu je možné pri jeho obsahovom posúdení dôjsť k záveru, že týmto úkonom by navrhovateľ síce mohol požiadať o odročenie pojednávania, no zároveň vzhľadom na ním uvedený dôvod pre zrušenie pojednávania nie je možné tento dôvod vyhodnotiť ako dôležitý, keďže o nestrannosti súdu už v predmetnom konaní bolo rozhodnuté. uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25. októbra 2012 č.k. 9NcC273/12-15 o námietke zaujatosti, vznesenej navrhovateľom, a to tak, že sudcov Okresného súdu Bratislava III, vrátane sudkyne JUDr. Viery Lamprechtovej, nevylúčil z prejedávania a rozhodovania tejto veci. Nie je preto dôvodná ani námietka navrhovateľa v odvolaní, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca. Keďže ústavná sťažnosť navrhovateľa proti predmetnému rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave bola už v čase podania návrhu navrhovateľa na prerušenie konania a teda aj v čase rozhodovania súdu prvého stupňa Ústavným súdom Slovenskej republiky odmietnutá pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na jej prerokovanie a rozhodnutie, rozhodol súd prvého stupňa tiež správne, ak návrh navrhovateľa na prerušenie konania do rozhodnutia Ústavného súdu SR o jeho sťažnosti zamietol, nakoľko na prerušenie konania nebol dôvod. Navyiac, vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ mal pred podaním predmetného návrhu na prerušenie konania vedomosť, že ním uvádzaný dôvod na prerušenie konania neexistuje, a teda nemôže obstať, považoval odvolací súd jeho návrh za obštrukčný. Právny zástupca navrhovateľa sa na pojednávanie, hoci bol riadne a včas predvolaný, nedostavil, o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu nepožiadal, a svoju neprítomnosť na ňom neospravedlnil. Ústavný súd SR ústavnú sťažnosť navrhovateľa odmietol, z čoho vyplýva, že v čase doručenia predvolania na pojednávanie právnomu zástupcovi navrhovateľa, a v čase, kedy súd prvého stupňa vo veci rozhodol, bolo už o nej rozhodnuté. Prípadný dôvod na odročenie pojednávania ako aj na prerušenie konania preto nebol daný, keďže už v čase doručenia predvolania na nariadené pojednávanie a v čase podania návrhu na prerušenie konania bolo právnomu zástupcovi navrhovateľa zrejme, že jeho ústavná sťažnosť

bola odmietnutá. Vzhľadom na to súd prvého stupňa nepochybil, keď dňa 10.12.2014 pojednával a rozhodol v neprítomnosti navrhovateľa (§ 101 ods. 2 druhá veta O.s.p.). Dôvodná nebola ani námietka navrhovateľa, že vo veci neprichádzalo do úvahy konečné rozhodnutie z dôvodu, že súd prvého stupňa v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie a proti tomuto rozhodnutiu podáva odvolanie, a keď vydanie meritórneho rozhodnutia pred právoplatným rozhodnutím o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, považoval za porušenie jeho práva na súdnu ochranu a odňatie mu možnosti konať pred súdom. Navrhovateľovej pozornosti vzhľadom na obsahom podobné odvolania proti rozhodnutiam prvostupňových súdov ušlo, že o jeho návrhu na prerušenie konania rozhodol súd prvého stupňa samostatným uznesením zo dňa 7.7.2014 č.k. 7C 168/2012-276, ktorým tento návrh n navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/, ods. 2 písm. c/ O.s.p. zamietol a na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 7.1.2015 č.k. 8Co 611/2014-302 toto uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Takže pred rozhodnutím súdu prvého stupňa vo veci samej bolo o jeho návrhu na prerušenie konania právoplatne rozhodnuté a súd prvého stupňa v meritórnom rozhodnutí vo veci samej o prerušení konania nerozhodoval.

Odvolací súd dospel tiež k záveru, že ani právo navrhovateľa na kontradiktórne konanie nebolo porušené. Podľa ust. § 115 ods. 1, 2 O.s.p., ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná. Predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať. Táto podmienka vykonania pojednávania bola splnená. Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednávaná verejne a v jeho prítomnosti, zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je potrebné chápať tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie práva konať a rozhodnúť v jeho prítomnosti. Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Účastníci konania majú procesnú dôkaznú povinnosť, teda povinnosť uviesť dôkazy na preukázanie tvrdených skutočností. Procesný dôsledok spojený s dôkaznou povinnosťou môže mať za následok neunesenie dôkazného bremena. Dôkaznú povinnosť môže účastník plniť od začiatku konania, v návrhu na začatie konania, vo vyjadrení k nemu, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania pri odročovaní pojednávania. Jej cieľom je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch svedkov. Podľa ust. § 129 ods. 1 O.s.p. možno vykonať dokazovanie listinami tak, že predseda senátu (samosudca) na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oboznámi ich obsah. Podľa ust. § 122 ods. 1 O.s.p. súd vykonáva dokazovanie na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania. V danej veci boli nariadené pojednávania, pričom právny zástupca navrhovateľa bol na pojednávanie riadne predvolaný, no bez ospravedlnenia sa nedostavil. Zároveň s predvolaním mu bolo doručené aj vyjadrenie odporcu k žalovanému nároku, na ktoré nereagoval žiadnym písomným podaním. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv, teda právo vykonávať procesné úkony, vo formách stanovených zákonom nazeráť do spisu, robiť si výpisy, vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali § 123 O.s.p., byť predvolaní na súdne pojednávanie. Na pojednávaní súd prvého stupňa oboznámil s obsahom spisu a pokiaľ teda na pojednávaní vykonal dôkazy navrhované navrhovateľom a poskytol možnosť obom účastníkom zúčastniť sa pojednávania, čím mali možnosť vyjadriť sa k dôkazom, resp. navrhnúť ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, tak týmto jeho postupom nedošlo k porušeniu princípov kontradiktórnosti a princípu rovnosti zbraní ako základných definičných prvkov práva na spravodlivé súdne konanie. K právu účastníka konania vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zodpovedá aj povinnosť súdu umožniť účastníkovi, aby sa vyjadril ku každému dôkazu, ktorý súd vykonal a ktorý môže aj obsahovať zistenie významné pre rozhodnutie súdu. Tento postup bol zo strany súdu prvého stupňa postupom podľa § 122 ods. 1 v spojení s § 123 O.s.p. dodržaný. Súd prvého stupňa dodržal i zásadu priamosti a ústnosti vykonávania dôkazov ako jednu zo základných zásad občianskeho súdneho konania, ktorú zaručuje nielen ústava (čl. 48 ods. 2), ale aj Dohovor (čl. 6 ods. 1), keďže táto zásada je súčasťou práva účastníkov konania na spravodlivé prejednanie veci, týkajúce sa ich občianskych práv a záväzkov a je aj zároveň špecifickým vyjadrením zásady kontradiktórnosti sporového konania.

Dodržanie práva účastníka konania vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zo strany súdu prvého stupňa je v zhode i s judikatúrou, o ktorú sa opiera aj ESLP, ktorý vyslovil, že súčasťou koncepcie spravodlivého súdneho konania je zásada kontradiktórnosti, v súlade s ktorou musia mať účastníci nielen právo navrhnúť všetky dôkazy, ktoré považujú za nevyhnutné na preukázanie svojich tvrdení, ale aj právo byť oboznámený a vyjadriť sa ku všetkým dôkazom a vyjadreniam predloženým s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu. Vo vzťahu k princípu rovnosti zbraní, ktorý bol súdom prvého stupňa dodržaný, bola poskytnutá obom účastníkom konania primeraná možnosť predložiť svoje návrhy. Pokiaľ súd prvého stupňa v rámci vykonávaného dokazovania vytvoril procesný priestor obom sporovým stranám na navrhovanie dôkazov, oboznámenie sa a vyjadrenie sa k nim, tak neodňal navrhovateľovi ako účastníkovi konania možnosť konať pred súdom, teda rešpektoval judikatúru Ústavného súdu SR a ESLP. Jeho postupom nedošlo k porušeniu práva vyjadriť sa ku každému z vykonaných dôkazov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, k porušeniu zásad priamosti a ústnosti vykonávania dôkazov a kontradiktórnosti sporového konania, teda zásad obsiahnutých v príslušných ustanoveniach O.s.p., v práve na spravodlivý proces, ako ho vykladá Ústavný súd SR a ESLP. Za dôvodnú nepovažoval odvolací súd ani námietku navrhovateľa, že súd prvého stupňa mu nedal priestor predložiť ako dôkaz v konaní znalecký posudok keďže bez splnenia podmienok konal a rozhodol postupom podľa § 101 ods. 2 O.s.p.. Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní tvrdil, že súd prvého stupňa konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvého stupňa nič také neuviedol, a v odôvodnení napadnutého rozsudku dospel k záveru, že k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu, spočívajúcom v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, nedošlo.

Odvolací súd sa stotožňuje aj so záverom súdu prvého stupňa, že navrhovateľ v konaní nepreukázal vznik ani výšku majetkovej škody. V tomto smere odvolací súd poukazuje na podrobné zdôvodnenie rozsudku súdom prvého stupňa. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu v peniazoch, súd prvého stupňa dospel k správne záveru, že ak navrhovateľ odvodzoval svoj nárok na nemajetkovú ujmu v peniazoch od tvrdenia, že nesprávny úradný postup ovplyvnil jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobil neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať, že navrhovateľ tieto tvrdenia nekonkretizoval a ani nepreukázal. Napriek tomu, že sa súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku zaoberal i nepreukázaním škody a nemajetkovej ujmy a teda neunesením dôkazného bremena zo strany navrhovateľa, vzhľadom na jeho záver o neexistencii nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, s ktorým sa aj odvolací súd stotožnil, neboli jeho závery v tomto smere pre rozhodnutie vo veci podstatné.

Napokon neobstojí argument navrhovateľa o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku. Napadnutý rozsudok je podľa odvolacieho súdu preskúmateľný, pretože obsahuje dôvody, resp. argumentáciu, pre ktoré súd prvého stupňa dospel k záveru o nedôvodnosti návrhu, rovnako obsahuje ustanovenia právnych prepisov, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav veci a tieto aj správne interpretoval. Súd prvého stupňa teda venoval náležitú pozornosť nielen zisťovaniu rozhodujúcich skutkových okolností, ale aj vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil.

So zreteľom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Napadnutým uznesením zo dňa 1. júna 2015 č.k. 7C 168/2012-375 uložil súd prvého stupňa navrhovateľovi povinnosť zaplatiť v lehote 10 dní od doručenia tohto uznesenia súdny poplatok za odvolanie vo výške 20 Eur podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov k zákonu č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie navrhovateľ, ktorý žiadal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť ako neodôvodnené, Mal za to, že z definície položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov vyplýva, že spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody. Spoplatneniu nepodliehajú podľa neho ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a pod. ako je tomu pri položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov. Zdôraznil, že podal odvolanie proti rozsudku a nie žalobu, a súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku. Poukázal na to, že v prílohe zák. č. 71/1992 Zb. nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, z čoho vyvodil, že mu bola v rozpore so zák. č. 71/1992 Zb. uložená poplatková povinnosť

v prípade, kde ju nemal. S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 39/2007 mal za to, že za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v Prílohe zák. č. 71/1992 Zb. sa súdne poplatky nevyberajú, v takomto prípade poplatková povinnosť nevzniká a analogické určenie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy. Argumentoval tiež, že podľa ust. § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012. V danom prípade bola žaloba podaná pred 01.10.2012, konanie teda začalo pred účinnosťou zákona č. 286/2012 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30.09.2012. Do 30.09.2012 bolo podľa ust. § 4 ods. 1 písm. k) zák. č. 71/1992 Zb. konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté uznesenie, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Podľa ust. § 2 ods. 4 veta prvá zák. č. 71/1992 Zb. v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie.

Podľa ust. § 5 ods. 1 písm. a) zák. č. 71/1992 Zb. poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa ust. § 6 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb. ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku.

Podľa ust. § 17 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb. poplatok za odvolanie a dovolanie podané po nadobudnutí účinnosti tohto zákona sa vyrubuje vo výške určenej týmto zákonom.

Podľa ust. § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. (prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 1. októbra 2012) z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

Podľa pol. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom platí súdny poplatok vo výške 20 eur.

Podľa poznámky č. 3 k položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov poplatky podľa rovnakej sadzby sa platia i v odvolacom konaní vo veci samej.

Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa napadnutým uznesením, ktorým uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie proti rozsudku, aplikoval správny právny predpis a správne ho aj vyložil, správne označil položku Sadzobníka súdnych poplatkov, podľa ktorej súdny poplatok vyrúbil, a súdny poplatok bol navrhovateľovi vyrúbený aj v správnej výške. Odôvodnenie napadnutého uznesenia považoval odvolací súd za dostatočné a samotné uznesenie za preskúmateľné, pretože z neho všetky vyššie uvedené skutočnosti jednoznačne vyplývajú. Ak súd prvého stupňa rozhodol o povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za odvolanie, bol jeho postup správny. Odvolacie námietky navrhovateľa preto nepovažoval odvolací súd za dôvodné. V prvom rade považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že z vyššie citovaných ustanovení zák. č. 71/1992 Zb. a jeho prílohy nevyplýva, že sa súdny poplatok platí len za samotné podanie návrhu tak, ako tvrdí navrhovateľ v odvolaní, a zo strany súdu prvého stupňa nedošlo ani k svojvoľnému rozširovaniu okruhu úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku. Závery z navrhovateľom v tejto súvislosti citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 39/2007 nie sú na posudzovanú vec aplikovateľné, keďže tieto sa týkajú súdnych konaní, za ktoré nie sú v Sadzobníku súdnych poplatkov uvedené poplatky, pričom v posudzovanej veci o takýto prípad nejde. Súdny poplatok pre konanie o návrhu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym

úradným postupom sa v Sadzobníku súdnych poplatkov nachádza, a to práve v položke č. 7a. Položka 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb., bola do sadzobníka vložená novelou zák. č. 71/1992 Zb. vykonanou zákonom č. 286/2012 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.10.2012. Súčasne bol touto novelou do zák. č. 71/1992 Zb. vložený § 18ca, podľa ktorého z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30.09.2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30.09.2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012. Konanie o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. nebolo do 30.09.2012 uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov, od 01.10.2012 je však spoplatnené. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžf 37/2010 zo dňa 04.05.2011 „tak ako poplatková pohľadávka vzniká podaním návrhu a je zročná zároveň týmto okamihom, je aj poplatok z odvolania vo veci samej zročný okamihom, keď bolo toto odvolanie podané. Súd môže súdny poplatok vyrubiť a vymáhať až po vzniku poplatkovej povinnosti“. Zákon o súdnych poplatkoch v § 17 ods. 2 ustanovuje, že poplatok za odvolanie a dovolanie podané po nadobudnutí účinnosti tohto zákona sa vyrubuje vo výške určenej týmto zákonom. Z uvedeného potom vyplýva, že navrhovateľovi poplatková povinnosť za podané odvolanie proti rozsudku vznikla. Navrhovateľ by nebol povinný zaplatiť poplatok za odvolanie (i s poukazom na § 6 ods. 2 prvá veta zák. č. 71/1992 Zb.) iba v prípade, ak by odvolanie podal pred 30. septembrom 2012. Odvolanie však podal dňa 29.01.2014, z čoho vyplýva, že odvolacie konanie sa začalo za účinnosti zák. č. 71/1992 Zb. v znení zák. č. 286/2012 Z.z.. Preto postupoval súd prvého stupňa správne, ak napadnutým uznesením uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť poplatok za odvolanie v zmysle pol. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, účinne v čase vzniku poplatkovej povinnosti. Ani námietku navrhovateľa, že v danej veci nie je dôvodné použitie analógie legis, nepovažoval odvolací súd za dôvodnú, nakoľko k použitiu analógie zo strany súdu prvého stupňa nedošlo.

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 a 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu odporcovi úspešnému v odvolacom konaní, nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.